

[Gæde.]

orden i økonomien. Som hr. Per Hækkerup så rigtigt sagde, er visse af disse forudsætninger allerede bristet. De forudsætninger, det drejer sig om, er i og for sig, at vi fortsat har højkonjunktur, altså fuld beskæftigelse, at vi kan få en økonomisk vækst på 4 pct. pr. år og en meget betydelig tilgang af kvindelig arbejdskraft til arbejdsmarkedet, og de er altså også baseret på de energi- og råstofpriser og det bytteforhold over for udlandet, som var gældende, før oliekrisen satte ind. Det er jo rigtigt, at den sidste forudsætning om råstof- og oliepriser og energipriser i det hele taget og bytteforholdet er bristet, og fra industriens side stiller man sig yderst tvivlende med hensyn til, om den forudsatte produktivitetsfremgang kan opnås uden meget store investeringer, og højkonjunktur har vi i hvert fald ingen garanti for at vi kan blive ved med at have.

Hvis vi derfor skal gøre os noget som helst håb om at redde os frelst i land, så mener jeg, at vi er nødsaget til at lægge roret om i langt højere grad end forsigtigt anvist i PP II. Vi må altså sørge for en virkelig væsentlig reduktion i de offentlige udgifter. Vi må holde op med at give tilskud til hinandens boligforbrug, vi må styrke erhvervenes konkurrenceevne, og vi må forøge den samlede opsparing meget betydeligt.

Med hensyn til det første punkt, en væsentlig reduktion i de offentlige udgifter, kan jeg i og for sig kun anbefale fremskridtspartiets spareforslag, derunder pjecen: „Hvad koster 60.000 kr.?,“ til behagelig gennemlæsning. Og med hensyn til det andet punkt, at holde op med at give tilskud til hinandens boligforbrug, kan jeg henvise til vores oplæg til boligforhandlingerne, som ville afskaffe dette uvæsen i løbet af en tre års tid.

Når det drejer sig om det tredje, at styrke erhvervenes konkurrenceevne, så gælder det om at lette erhvervslivet dels for omkostninger, og erhvervslivets største omkostning er indkomstskatten, dels for den skat, erhvervslivet selv betaler, dels for den skat, det skal betale for sine medarbejdere. Så vil man virkelig gavne erhvervslivets konkurrenceevne, skal man altså bare afskaffe indkomstskatten. Vi er villige. Desuden gælder det om at skaffe erhvervslivet den fornødne

arbejdskraft, og denne arbejdskraft kan skaffes dels ved at indføre en sådan tilstand her i landet, at det igen kan betale sig at arbejde, så skal vi til at afskaffe indkomstskatten, så slog vi to fluer med ét smæk, dels ved at reducere antallet af offentligt ansatte og antallet af personer, som får tiden til at gå med og for øvrigt bliver betalt for at skaffe sig en eller anden uddannelse, som samfundet ikke har brug for, på Roskilde universitetscenter og lignende steder. Det er jo en kendsgerning, at hverken erhvervslivet eller andre i samfundet har brug for ret mange sociologer eller teaterhistorikere.

Den sidste forudsætning: at forøge opsparingen meget betydeligt, kan også opfyldes, såfremt indkomstskatten afskaffes, så det igen kan betale sig at spare op. I øjeblikket man man få ca. 18 pct. i rente, hvis man køber nogle obligationer. Skattevæsenet tager de 12; så er der 6 tilbage. Det er ikke i stand til at dække værdiforringelsen som følge af inflationen. Jeg er ganske overbevist om, at renten ikke behøvede at være 18 pct., for at folk ville spare op, såfremt de kunne beholde denne rente for sig selv. Hvis blot man kunne sige, at renten i et indkomstskattefrit samfund var større end den inflation, der var, så ville den private opsparing sikkert stige så kraftigt, at disse opsparingsproblemer ville blive løst.

Så er der endelig én ting til, og det er, at hvis vi skal redde landets økonomi, så er det en betingelse, at erhvervslivet og dets medarbejdere, dets arbejdere, funktionærer, ledere og direktører, og hvad de alle sammen er, dvs. alle trækdyrene, alle de, som vi alle sammen lever af, til gavn for sig selv og alle andre i dette land får fred til at disponere og blive fritaget for, at folketinget ustandselig med uigenomtænkte lapperilove forhindrer en fornuftig, langsigtet planlægning i erhvervslivet. Hvis vi indførte, sådanne tilstande, er jeg i øvrigt ganske sikker på, at den af hr. Per Hækkerup efterlyste trivsel på arbejdspladsen vil komme ganske af sig selv, den vil medarbejderne og lederne selv kunne finde ud af.

Jeg vil gerne citere ganske lidt fra PP II i den forbindelse. På side 640 forneden står der:

„Ud fra erhvervenes synspunkter er det af stor betydning, at der ikke med korte mellemrum gennem spontane lovinitiativer